

Obchod

Žiadne klišé, že bol obyčajný deň. Tento deň sa totiž zdal byť obyčajným len do chvíle, keď som šiel do obchodu. Síce som doň nechcel ísť, ale moja mama potrebovala nejaké potraviny a prikázala mi, že musím ísť. Nemal som veľmi na výber, rozkaz je rozkaz, tak hor sa do obchodu.

Najbližšie k nášmu domu bol nemenovaný hypermarket. Cestou doň som stretol rôznych ľudí. Tridsaťročnú ženu, ktorá vyzerala ako chlap, postaršieho pána, ktorý hovoril po maďarsky a aj príslušníkov našej marginalizovanej vrstvy. Pomyslel som si, aké by to bolo dobré zmeniť si rasu a stať sa jedným z ich príslušníkov. Aj keď je pravdou, že niektorých členov tejto menšiny sa bojím ako čert svätenej vody.

Ale to nie je podstatné. Po prechádzke ku obchodu som skutočne aj stál pred tým obchodom (aké prekvapivé). Hypermarket bol veľký. Vtedy mal zatiahnuté žalúzie na oknách, aby si ľudia mohli v pokoji nakúpiť (typická stratégia obchodníkov, ktorí chcú, aby ste v ich obchode nechali čo najviac peňazí). Aj mňa chceli nachytať na hruškách. Napadlo mi, že by som sa hypermarketu veľkým oblúkom vyhol. No dnu ma hnala myšlienka na zdvihnutý prostredník, ktorý ma tlačil dnu.

Čo už. Vzal som si košík a cez samootváračie dvere som vošiel do predajne. Vtom sa mi naskytol príšerný pohľad. Práve vtedy mal zmenu „môj oblúbený“ SBS-kár. Mal robustnú postavu, svalnaté nohy, vyholenú hlavu, modré oči, odstavajúce uši (až nechutne odstavajúce). Čo vám poviem, typický mafián. On si ma tiež všimol. Museli ste vidieť jeho pohľad. Z neho bolo vycítiť, že ma chce chytiť pod krk a zarezať ako sviňu na zakáľačke. Aký bol môj pohľad? Žiadny. Úplne bezduchý pohľad. Kašlal som na neho. Nakúpim si a pôjdem domov.

Idem po regáloch (samozrejme, on ma svojím jastrabím zrakom sledoval ako eštebák) a zrazu vidím, vidím, vidím. Dobré, vidím asi dvadsaťpäťročného muža tmavej pleti, ako kradne dva rožky!

Neudržal som to v sebe a skríkol som: „Hej, vy, nekradnite rožky! Veď to je najdrahšia

vec v tomto obchode!“

Prekvapene sa na mňa pozrel a odvetil: „Ty si nezačínaj, chceš dostať do držky?!“

Toto je nehorázne, pomyslel som si. Nielen, že kradol a vyhrážal sa mi, ba dokonca mi tyká! Ja tak neznášam, keď mi niekto mladý a neznámy tyká!

Ale čo som mal robiť, keď sa mi vyhrážal? Samozrejme, že som sa nebál, no nechcel som vyvolať konflikt a dostať sa do basy. Preto som mu odvetil: „ Pokojne kradni ďalej.“ V duchu som však počítal s tým, že si ho SBS-kár všimne a spočíta mu to aj s úrokmi.

Pobehoval som medzi regálmi a prišiel ku pokladni. Predo mnou stál jeden človek. Neuveríte kto! Ten špinavec, ktorý kradol. Bolo vidieť, že na bunde mal plné vrecká a na sto percent v nich nemal žiadny odev. Na pulte ale mal vyložené len dva rožky. Už- už som sa tešil, ako si na ňom sekuriťák zgustne, že to bude jeho najväčší úlovok v živote. Nebol! Po vyplatení sa k nemu „mafíán“ priblížil, aby ho skontroloval. Avšak ten lump SBS-kára pobožkal na čelo. Strážca mu za ten bozk poďakoval a povedal: „Môžete odísť.“ Nezmohol som sa ani na pol slova.

Zaujímavé to bolo, keď som vyplatil nákup. Išiel som smerom k východu, no vtom ma strážca zastavil a hovorí: „ Ukáž vrecká, nech viem, že si nič neukradol.“ Takéto poníženie som nevydržal a pomocou poháru so zaváranými uhorkami som uštedril úder do hlavy... Taký príjemný pocit zadosťučinenia.

Žiaľ, táto scénka sa odohrala len v mojej hlave. Ukázal som mu obsah vreciek, povedal mi, že kradnutie je trestným činom a s pachuťou v ústach som odišiel.